

Den doop

Vorige zaterdag twee dopelingen. Karsten, het zoontje van een reumatologe en een nefroloog. Ook oma en opa en peter en meter zijn artsen. En Timor, zoontje van Kelly en misschien Kenny. De bomma van Timor had de pastorie gebeld voor de doop. "Ik weet dat we wat laat zijn, maar het heeft lang geduurd voor dat ze 't akkoord waren over die doop!" Het wicht is nauwelijks drie weken oud, maar mama Kelly is geestelijk wat achter en de bomma kijkt blijkbaar meer dan mama Kelly naar het kind om. Timor is duidelijk een 'ongelukske'. Mochten ze verzekerd zijn, dan zouden ze de bevalling ongetwijfeld met hun ongevallenspremie betaald hebben. Maar hun sjofelheid verraadt dat ze geen geld hebben voor al te veel verzekeringen. De ouders van Karsten vertellen hoe ze door de geboorte van hun kind opnieuw naar de wereld hebben gekeken. Ze vragen zich af hoe de planeet aarde waarop hun kind de volle eeuw zal doorleven zich zal gedragen. Hoe warm of koud zal het worden in de komende eeuw? Hoeveel klimaatconferenties komen er nog voor er iets aan het milieu wordt gedaan? Zal er vrede zijn? De problemen die ze verwoorden liggen buiten hen, want Karsten is door zijn afkomst voor alles verzekerd. De ouders van Timor vragen zich af hoe ze volgende week de gasrekening gaan betalen. Wie kinderen gelijk wil maken moet ze ofwel onthoofden ofwel dopen, denk ik. Want Karsten en Timor worden door de handoplegging en de zegen allebei onder Gods belofte geplaatst. We maken met alle aanwezigen een grote kring rond de kinderen en hun ouders om met gesloten ogen een wens te doen. De ouders van Timor hebben enige zenuwachtigheid om zich in de kring van die doktoers te zetten. Nergens en waarschijnlijk hierna nooit meer komen verschillende mensen zo dicht bij elkaar als in de liturgie. Tegen de muur hangt een afbeelding van een kerstafereel en straks is het weerom advent. Mijn wens gaat terug tot in de kerststal. Ik zie meer gelijkenis tussen Jozef en Maria en de ouders van Timor, dan die van Karsten. Opgejaagd en ontworteld door een volkstelling, straatarm, sociaal aan de rand gezet door hun onfatsoenlijke samenwonen en bevallen in een stal. En toch is er

van Jezus heel wat geworden. Omdat Hij net als deze twee kerstkinderen onder een belofte stond, die we dankzij een beetje water telkens weer mogen herhalen. Dus wens ik maar dat Timor zijn naam mag waarmaken. Kenny en Kelly weten niet wat 'Timor' wil zeggen. Maar ik denk op 'Timor Dei - Vreze Gods', volgens Salomo het begin van de wijsheid. Vooral de wijsheid van diegene die vreest God uit het oog te verliezen. Aan het einde van de dienst doet God al een eerste afbetaling op zijn belofte. Het artsenteam drukt mij discreet een omslagje in de. "Misschien kent u in de buurt wel mensen waar u iets kan voor doen", zegt de nefroloog met een understatement.

© Ronald Sledsens